

De Heraut

van de

Bereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 23 Juni 1881 (Staatsblad No. 124).

Zondag 25 Augustus 1895. No. 922.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonneementen en Advertenties aan den Uitgever J. A. WORMSER, Bureau N. 2 Voorburgwal 44, te Amsterdam. Inzendingen die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uren worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementsprijs franco aan huis, per drie maanden f. 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent. Abonneementen worden aangegomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren en aan het Bureau te Amsterdam. Advertentieprijs van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van leedgaven en Verlagen van Vereenigingen 10 Ct. p. regel.

„Tot Sion komen met gejuich.“

En de vrijgekochten des Heeren zullen wederkeren, en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zucht zullen wegvlieden. Jesaja 35: 10.

Tegen ons weenen staat ons lachen, tegen onze vreugd onze droefenis, tegen het zuchten en kermen onzer ziel het juichen en jubelen van ons hart over.

Voor *bride* is ons hart bekwamd, op *bride* bewegingen van ons gemoed is ons menschelek zieleleven geschapen en aangelegd.

Het zijn als twee richtingen waarin ons hart getrokken, twee werelden waarin ons hart wordt opgenomen, twee levensposen, waarvan het de inwerking en aandoening ondergaat.

Soms zelfs overkomt u een besef, alsof het hart waarmee ge nu jubelt niet hetzelfde hart was, als waarmee ge gisteren nog geklaagd en geklammerd hadt.

Verblijd en verheugd zijn maakt u zoo heel anders, geeft u zoo een heel ander leven, en schept u zulk een heel andere existentie, dan de droefenis die zich als een slang om uw hart kronkelt en de zielsbezuiging die u de keel toespijt.

Vreugde doet ons gelaten anders, geeft ons een ander oog, buigt de trekken op ons aangezicht om, leent ons een andere stem, een anderen toon, en brengt een heel andere taal op onze lippen.

Ja, het is of het hart zelf onder indrukken van vreugde en blijdschap anders gewaar wordt, anders werkt en andere gedachten uitgeeft.

Vreugde maakt vriendelijk, maakt welwillend, opent uw hand gun en mild, bekwaamt u tot vergeven en door de vingers zien, verhoogt uw verkeeracht en uw moed. En omgekeerd dreigt droefenis maar al te vaak u somber en bijna stug te stemmen, u in u zelf op te sluiten, alles donker voor uw oog te tinten, en u voor heel uw omgeving onvriendelijk en gemelijk te maken.

O, Gewisselijk, vreugde *kan* over de schreef gaan, en de blijdschap *kan* door uitpatting tot zonde verleiden, en ook omgekeerd *kan* het kruis heilighend op ons werken, en ons tot ootmoed en nederigheid en het deelneemen in ander leed stemmen. Zelfs mag er bijgevoegd, dat waar de ritelingen des Heiligen Geestes worden vernomen, altoos iets van die vrucht des lijdens zal gezien worden.

Maar over de groote menigte genomen, lijdt het *als regel* geen tegenspraak, dat vreugde voor het menschelek hart *natuurlijk* is, en dat droefenis *tegen de natuur* van ons hart in gaat, ons vaak wrevelig maakt, en verbitert.

Van een *ziet enkel* kind Gods moogt ge roemen, dat de adel zijner ziel u het meest in zijn lijden beminnelijk was en aantrok, maar overigens weert ge zelfs onder Gods heiligen de klacht niet van de lippen, dat tegenwoordig niet min vriendelijk stemde en zooveel aantrekkelijker als anders van hen uitging, deed bevreemden in hun hart.

Zoo *warm* als *ziet anders* zijn, zoo *koud* komen ze dan u tegen.

Het is of, als de vreugd huns levens van

hen wijkt, hun hart pijnlijk ineenkrimpt, en daarom niet meer dien malschen, zachten gloed kan uitstralen, die u anders zoo verwikelen en koesteren kon.

Nu verklaart zich dit gereedelijk en uit 's menschen schepping en uit het einddoel, waar de Ontfermer zijn Sion heeleit.

Vóór er zonde was zou noch Adam noch Eva in het paradijs hebben kunnen weenen. De lach, niet de traan, is het Goddelijk merkteken van onzen hemelschen oorsprong. Lachende, niet schreiende wezens had God naar zijn beeld geschapen. En toen later het schreien kwam, was dat schreien de *verwonden* lach, die in haar tegendeel omgezette uiting van oog en gelaat.

En niet anders is het, als ge merkt op den eeuwigen morgen, die straks over Gods Sion zal opgaan. Ook daarvan tocht het: „De vrijgekochten des Heeren zullen tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vrolijkheid en blijdschap zullen ze verkrijgen, maar droefenis en zuchten zullen wegvlieden.“

De traan is dus niets dan het symbool van een korte tusschenperiode, die voor de stokouden onder ons nog de eeuw niet haalt, en die straks ondergaat in perkeloze eeuwigheid, waarin er geen traan meer zal zijn om af te drogen, en niets dan eindeloze jubel van hooggestemde vreugde heel uw wezen spannen en uw ziel met gloed doortintelen zal.

De traan der smarte hoort niet in den hemel, maar in de hel thuis. Daar, en niet in het Vaderhuis, zal zonder einde weening en zonder dat het oploopt, knersing der tanden zijn.

Daar zal *nooit* de lach zijn schaterend doen hooren, *nooit* de glans der vreugde het aangezicht doen blinken.

Dat we zoo vaak schreien moeten op aarde, en dat onze ziel, zelfs als we ouder zijn geworden, soms nog zoo bitterlijk voor God kan weenen, is niet omdat God het zoo gewild had, maar omdat wij ons door onze zonde den heiligen vreugdelach onzes Gods onwaardig hebben gemaakt.

Doch dan gevoelt ge ook, dat de *droeve* gesteldheid der ziel u nooit tot een *tweede natuur* mag worden, en dat ge iets uit God in uw wezen schendt, zoo ge aan de smart *laet* gaat krijgen en de *vatbaarheid* voor het juichen en jubelen in u onderdrukt of vernietigt.

Dat eischt de ernst van het kruis dan ook allenminst, veelvuldig wordt het door dien heiliger ernst, die de verlost des Heeren kenmerkt, afgekeurd en veroordeeld.

Want wel is het kruis niet te ontgaan en dault bijna geen menschenhart zonder diepe littekenen ten grave; wel werpt de beveling van eigen schuld en zonde elken morgen dat we opstaan, en elken avond dat we ons ter ruste leggen, een somber floers over ons zelfbewustzijn; en ook weet, wie dieper leeft, hoe de nood van Gods Sion en het woeien der goddeloosheid, het hart kan doen ineenkrimpen; — maar toch, wie uit Gods Woord leeft, gaat daar niet in onder, zinkt daarin niet weg.

Ook bij het bangste kruis nuchter voor hen altoos de *psalm der opstanding*.

„Immanuel sterft, maar ook Immanuel *verrees*“ blijft het overwinningssteeken, dat

hoog in het zenith boven hun leven als Gods kind op aarde staat.

Door de smart gaat het heen, maar altoos naar de vreugde toe.

Droefenis, ja, maar als een Goddelijke medicijn, om weer hooger de vreugde onzer ziel te doen rijzen.

Van het kruis altoos naar de kroon!

Nu zaaien met *weenen*, maar om eens met gejuich te maaien.

Geloof en liefde, maar ook de onvergankelijke *hoope* gehouwen.

En daarom, opdat zoo ook onze ziel eenmaal eeuwiglijk met heel Gods Sion in vreugde kunne juichen, mag de *vatbaarheid* voor de genieting der vreugd hier niet in ons wegsterven.

Het lachen moet ons altoos nader staan dan het weenen.

Ja door den traan van uw weemoed heen moet de heilige lach spelen, die, als Gods engelen een zichtbaar gelaat hadden, van hun aangezicht op het gelaat van Gods kinderen zou afstralen.

De vraag is maar, of ge nog steeds aan het stuk uwer *ellende*, of ook reeds aan het heerlijk stuk uwer *verlossing* toe zijt.

Want zijt ge dat waarlijk, heeft de diepe toon van het *sik ben verlost, God heeft mij verlost*, door uw ziel weerklonken, dan is die schat der zaligheid, die uit het hart van uwen Hoogepriester in u is gedaald, zoo alle beschrijving te boven gaande, dat uw vreugdegeroep over zoo Goddelijke ontferming alle wegeklag in u overstemmen moet.

Natuurlijk, wie elken morgen en elken avond zijn gewond en zondig hart ontbloot, en dan niet even wettelijk en even gedurig de vrucht van het bloed des Kruises daarop toepast, bij dien moet de somberheid wel de overhand behouden. Wat zou zulke juichen?

Maar als Immanuel daarboven u de *leerde* Middelaar is geworden, dien *gij* kent, en die u bij name kent; als ge het bidden van uw Hoogepriester, onderwijl gij voor hem nederknielt, met het oor uwer ziel beluistert; als ge zoo feitelijk de bespreking met het bloed des Kruises weer telkens ondergaat, dan moet de dank het van de klacht, de juichtoon der verlossing het van de verzuchting der droefenis winnen, en het *begin* der eeuwige vreugde reeds hier in het diepst uwer ziel gesmaakt worden.

Ja, er is meer.

Als ge niet maar met eigen leed en met het leed van Gods Sion, maar ook met uwer levenden Heere in den hemel rekent, en uw Verlosser ook als uw Koning kent, en het niet maar belijdt, maar *meent*, dat hij zit aan de rechterhand der kracht Gods, en dat eens elke vijand aan zijn voeten zal onderworpen worden, dan is zelfs de wredeste teleurstelling nooit in staat, om de veer uwer ziel zoo neer te buigen, dat ze knakken zou.

Want wel gaat de strijd dan door, en dat moet, want we zijn geroepen, om als krijgsvolk des Heeren de landenen steeds omgord te hebben; en wel kan in dien strijd de slagorde des Heeren een oogenblik deelen, en zelfs de vleugel rechts of de vleugel links van die slagorde worden teruggeworpen, maar dan is er toch nooit van *nederlaag* sprake.

Nooit sprake van een *verlies* van den slag, van een *ondergaan* in de worsteling. Integendeel, dan dringt ook bij de bangste teleurstelling, altoos weer het vreugdegeroep van *meer dan overwinnaars* door de geleerden, en Hij die aan de rechterhand Gods zit, spreekt tot dit vreugdegeroep zijn heilig Amen.

Laat dan de worsteling hard en bang en lang zijn; laat u dan soms de weg te veel worden, tot aan dien laatsten mijlpaal, die u in het hemelsch Sion doet overgaan; ja, laat het dan wezen, dat ge in moedeloosheid, d.i. in *geloofloose* oogeblikken, soms met uw kruis ter aarde nederstort, daarom verlaat u toch, zoo ge waarlijk Gods kind zijt, God de Heilige Geest in het binnenste uwer ziel niet.

En als die in u wonende, in u fluisterende, in u biddende God, u dan weer opwekt, weer den balsem zijner vertroosting over de ziel doet vloeien, en u weer in zalige liefdesgemeenschap met uw Heiland verbindt, dan licht ge toch weer door uw tranen heen.

En die heilige lach plant zich als een vonk van hemelsch vuur door heel uw leven voort, tot het eens in den eeuwigen lach, in de vreugde van het Sion daarboven, overgaat, en al wat hier droefenis, en hier verzuchting was, voor altoos, om nimmer weder te keeren, van u wegvliedt.

Voor Kootwijks Scholen.

Ingekomen bij Ds. HOUTZAGERS te Kootwijk, van Ds. Vos te Veendam, gecollecteerd voor Kootwijk f. 10.25.

Officiële Berichten.

Met verhoging uit het Kerkblad van 23 Aug. 1895.

Vergadering der Classis Edam, 15 Aug. 1895.

Door Ds. H. Louman Beijer, praeses der vorige vergadering, wordt de vergadering geopend op de gewone wijze.

Deputaten kerkvaliatoren brengen rapport uit. Naar aanleiding van het rapport komt na een lange bespreking, een voorstel in stemming van den volgenden inhoud: „De Classis benoemt een commissie van voorlichting, bestaande uit twee leden, voor de bespreking van de kwestie der rechtvaardigmaking van eenwigheld, op de volgende vergadering.“

Nadat dat voorstel is aangenomen, worden tot leden dezer commissie aangewezen D.D. H. van Dijk en H. Louman Beijer.

Het voorstel van de kerk van Monnikendam komt ter tafel. Het is van den volgenden inhoud: „De Classis spreke als haar gevoelen uit, dat geen kerk gaaten tot het H. Avondmaal mag waden, dan na zich vooral verzekerd te hebben, dat daartegen geen bezwaar bestaat in de kerk, waartoe zij behooren.“ Dit voorstel wordt met meerderheid van stemmen aangenomen.

THEOLOGISCHE SCHOOL.

Het College van Docenten maakt bekend, dat het Admissie-examen voor de Theol. School aanvangt Dinsdag 17 Sept. a. s., des voorm. ten 9 ure.

Die zich hiervoor wenschen aan te dienen, hebben zich in geschrifte of in persoon vóór of op dien datum aan te melden bij den Pedic. den heer J. Jansen te Kampen.

De aspirant behoort voorzien te zijn, behalve een gewon lidmaat-attest, van eenig getuigschrift aangaande godsvrucht en karakter met het oog op de keuze ener opleiding tot den Dienst des Woords. Voor zooveel dit

doenlijk is, van Classes of Kerkeraden. In elk geval van betrouwbare Christelijke personen, wanneer men, door onbekendheid, van eerstgenoemden geen aanbeveling verkrijgen kan. Betreffende aanleg en bekwaamheid is een verklaring van leermeesters of andere bevoegde personen wenschelijk.

Behalve dat men voldoende moet onderlegd zijn, om met vrucht de Ie Klasse te kunnen volgen, — wordt herinnerd: aan de kennis die vereischt wordt van de hoofdstukken der Bijbelsche Geschiedenis en van de beginselen der Geref. Religie naar het *Kort Begrip*.

Tevens zal gevraagd worden naar de redenen, welke den aspirant doen staan naar de opleiding voor het leeraarsambt.

Voor hen, die zich, na aanneming, voor een hoogere Klasse willen aangeven, wordt nogmaals bericht: — dat, volgens het Besluit der jongste Curatoren-Vergadering, de Ve Klasse, welke reeds lang in het Schoolreglement was opgenomen, thans regel wordt.

Voor de Testimonium-vakken, in het Reglement genoemd, wordt geen uitsluit van examen meer gegeven; deze vakken staan voortaan gelijk met alle andere van elk Klasse-examen. Mythologie is verplaatst naar de IIe Klasse. Antiquiteiten en Logica zullen worden onderwezen in de IVe Klasse. Novitii in de Ve Klasse moeten voor deze twee vakken de IVe Klasse bijwonen; zoodat zij hierin geen examen behoeven te doen bij de Admissie.

Namen het Doc-College,
P. BUSTERSVELD, Rector.
C. MULDER, Secretaris.

Kampen, 7 Aug. 1895.

Buitenland.

Duitschland. Houdding van het kerkbestuur der Rijnprovincie tegenover de theol. faculteit te Bonn.

Bekend is het, hoe verleden jaar het houden van een „Ferienkursus“ aanleiding gegeven heeft tot een bitteren strijd op kerkelijk gebied. De hoogleraren van de theologische faculteit van de Universiteit van Bonn hadden zich er toe geleend, om in hunne vacantie eene reeks voordrachten te houden voor predikanten, ten einde hen op de hoogte te stellen met de vorderingen der theologische wetenschap in de laatste jaren. Doch vooral de hoogleraren Meinhold en Graf maakten het in hunne voordrachten zoo bont, dat men in rechtinnige kringen er ernstig protest tegen moest tekenen.

Eerst kon men over dien „Ferienkursus“ alleen oordeelen naar de verslagen, die er van in de bladen gegeven werden. Doch daarna werden de voordrachten door de hoogleraren die ze gehouden hadden in het licht gegeven en nieuwe ontroering was het gevolg er van.

De Bonnerferienkursus werd toen aanleiding, dat men zich ernstig de vraag ging stellen: „Gaat het langer om de aanstaande dienaren des Woords over te geven aan de leiding van mannen, die zoo onbeschoord alles loochenen wat den Christen dierbaar is?“ Verscheidene plannen werden toen gemaakt, om alle de misstanden een einde te maken. Vooral de predikant Von Bodelschwing wist de harten warm te maken voor de gedachte van een vrije theologische faculteit, waaraan de aanstaande candidaten tot den heiligen dienst, althans voor een deel, hunne opleiding zouden ontvangen. Doch van hoger hand, namelijk van den president van den opperkerkerad, Dr. Barkhausen werd dit plan zoo hevig bestreden, dat het scheen alsof men den moed in de schoenen liet zinken, om ook maar dit halve plan ten uitvoer te brengen. En zoo is het dan geschied, dat men dit plan op gaf om het denkbeeld te gaan koesteren, om mannen van positieve richting te brengen tot het ambt van hoogleraar.

naar Schotland terug. Te vergeefs trachtte zijn vriend hem met tranen te bewegen van dit plan af te zien. Hamilton gevoelde zich van God geroepen naar Schotland te gaan en hij ging. Hij vond echter bij het volk weinig geboor, toen hij hen de verwerpelijke van Rome's leer trachtte aan te toonen. Toch vreesden hem de geestelijken. Onder voorwendsel van een vrij twistgesprek met den dominicaan Campbell, een der beroemdste Roomsche godgeleerden van dien tijd, werd hij naar St. Andrews gelokt. Hier werd hij gevangen genomen en voor den rechterstoel des Aartsbisschops gebracht. Hamilton werd een lange rij van kettersche stellingen ten laste gelegd. Hij verdedigde zich tegen de beschuldigingen van ketterij en verkondigde Christus den Heere. Doch zijne vijanden haastten zich hem den mond te stoppen en veroordeelden hem spoedig ter doot.

In den kerk vergroefden de geestelijken hem tot herroeping van zijne belijdenis te brengen. Doch de martelaar bleef standvastig. Campbell zelf was verplicht te erkennen, dat Hamilton's aanvallen op Rome schijnbaar waren, terwijl de priester Alesius, die den martelaar bekeerden wilde, voor Gods Woord gewonnen werd. De punten, waarop Hamilton werd veroordeeld, betroffen de leer der rechtvaardigmaking uit genade, de verwerping van 's menschen vrijen wil, de oorblijf en het vagevuur. Toen de martelaar niet te bewegen was om te herroepen, werd hij aan den wereldlijken rechter overgeleverd, die hem voor de poort van het St. Salvatorcollege, onder de gruwelijkste martelingen, liet verbranden. Met de woorden: „Heere Jesu, ontvang mijnen geest“, stierf hij, nog slechts 25 jaren oud. Zijn tegenstander, Campbell, dien hij nog zijn valschheid had verweeten, stierf kort daarop krankzinnig.

DE GAAY FORTMAN

De Martelaren.

CC.

RICHARD HUN.

Van de dagen van Wicklief af tot die van Luther toe, bleef het Woord Gods zijne kracht uitoefenen aan eene wolke van getuigen, die om den naam des Heeren willig gevangenisstraf droegen, de berooving hunner goederen blijmoedig aanzagen, ja zelfs den dood niet vreesden. Het had den Heere behaagd, zijne kerk de oogten te openen voor de dwalingen van het pausdom, en zij gaf haar bloed willig over voor dat dierbare Woord Gods, dat eene kracht is tot zaligheid in de hand des Heiligen Geestes.

In 1441 werd een krijgsman van adellijken bloeds, Rogier Dule, opgehangen, omdat hij de waarheid Gods, in Christus geopenbaard, telde boven de leerstellingen van Rome, en met hem stierven vele anderen, wier namen niet tot ons gekomen zijn, des marteldood.

De vijanden der waarheid zochten echter niet alleen mannen op het schavot te doen sterven, ook vrouwen ondervonden de kracht van den haat tegen Christus en zijn volk.

In 1494 werd Jeanne Broughton, eene weduwe, moeder van mevrouw Young, gevangen genomen, omdat zij veracht werd van ketterij. Voor de rechtbank staande, beledigde zij, eene vrouw van meer dan 50 jaren, blijmoedig den Heere Jesu. Daarom werd zij den 28en April 1494 te Smithfield verbrand.

Geen beter lot trof in 1515 Richard Hun, een inwoner van Londen, die daar het eernaam bedrijft van lakenkoo-

per uitdoende. Toen de Roomsche geestelijken hem aantastten, had hij zich nog niet geheel aan de zijde der Wickliefieten (zoo noemde men de geloovigen dien dagen) geschaard. Toch had hij reeds genoeg van het Evangelie Gods geproefd, om er nog meer onderzoek naar te willen doen. Hij kreeg dagelijks meer lust in de waarheid. Deze man had een klein kind, dat nog slechts 5 weken oud stierf. Nauwelijks had de pastoor van zijne parochie, St. Maria Marsdon, met name Thomas Duffield, dit vernomen, of hij spoedde zich naar Hun en eischte de deken uit de wieg van zijn overleden kind als iets, dat hem toekwam. Hun antwoordde, dat de deken het eigendom des kinds niet was, en hij derhalve die hem niet schuldig was. De pastoor kon de weigering niet verkroppen en riep hem voor de rechtbank des Officiaals. Hun overlegde met zijne vrienden wat hem nu te doen stond en bracht op hun aandraven een aanklacht in tegen den pastoor, als die iets onbillijks eischte. Toen staken de geestelijken hunne hoofden bij elkaar om te overleggen, wat den beschuldigen pastoor te doen overbleef. Zij wisten niets anders, dan Hun bij den bisschop aan te klagen van ketterij. Kort daarop was de beschuldigde in den zoogenoemden Lollardstoren, zoodat de toren der St. Pauluskerk genoemd werd. In dien tijd was William Horsey, kanselier des bisschops, beland met het bestuur over deze gevangenis. Zijne vertrouwde dienaren waren Charles Joseph en John Spalding. Deze twee na vatten het plan op, Richard Hun in den toren van honger te doen omkomen. Toen zij echter zagen, dat dit niet zoo spoedig wilde gelukken, vielen zij hem in de gevangenis aan, bonden hem aan handen en voeten en verworpen hem op de gruwelijke wijze. Daarop maakten zij zijn lijf los en hingen het in zijnen gordel aan eenen spijker. Dit deden zij, om het gerucht, dat zij sinds verspreidden, te beter ingang te doen vinden,

dat de martelaar zichzelf had omgebracht. Het nauwkeurig onderzoek, dat daarop gevolgd is van den fiskaal van Londen Thomas Barnwell met twaalf anderen bracht echter uit, dat hier geweld gepleegd was. Een der misdadigers John Spalding bleef dat later ook. Hun stierf den 4en December 1515.

PATRICK HAMILTON.

Wies in Engeland Gods kerke dagelijks meer in zuiverder kennis van den Bijbel, ook in Schotland zag men hetzelfde, al geschiedde dit daar veel later dan in het eerstgenoemde land. Toen vloeide ook in Schotland het bloed der martelaren. De eerste martelaar van dit toen nog op zichzelf staande koninkrijk is Patrick Hamilton geweest. Hij, de zoon van eenen broeder des graven van Arron en van de zuster van John hertog van Albany, was verwant aan het koninklijke huis van Schotland. In 1503 was hij geboren. Hij studeerde in de theologie aan de Universiteit te St. Andrews, waar hij door het onderwijs van John Major, den leermeester van Knox en Buchanan, het eerst met Rome's dwalingen bekend werd. Daar hij met groote gaven van verstand en hart begaafd was, werd hij spoedig een geleerd man. Nadat hij met de leer, door Luther verkondigd, bekend was geworden, voelde hij zich daardoor aangetrokken en verlangde er meer van te weten. Dit kon in Schotland niet gebeuren, want de geestelijken zagen hem met wantrouwe blikken na. In 1526 begaf hij zich naar Duitschland, genoot eenigen tijd te Wittenberg het onderricht en den omgang van Luther en Melancthon en verbleef zich toen te Marburg, waar hij eenigen tijd hoogleraar was. In deze stad vond hij eenen vrouwen vriend in Françoise Lambert van Avignon. Toen Hamilton hier eenigen tijd verbleef en de heere der waarheid goed onderzocht had, dreef hem zijn verlangen, om zijne landgenooten met de heerlijke schatten van Christus Jezus bekend te maken,